

S.A. Locryn
Verge of History – A történelem határán
Három lépés 1.
– Beleolvasó –

Egy kislépés

Luther kényelmesen hátradőlt méregdrága bőrfotelében, csillagászati áron szerzett cipőbe bújtatott lábát hanyagul dobta fel a felbecsülhetetlen értékű, díszesen faragott mahagóniasztalra. Lezseren szűrcsölte a kávé arannyal festett porceláncsészéből, amit az imént a komornyik helyezett el kékezüst tálcán az asztalon. Közben a szembe falon kifeszített, hímzett világtérképet bújta, már vagy ezredszer.

Tudta, hogy kivételesen nem a terveivel kellene foglalkoznia, hiszen aznap volt a tizedik éve annak, hogy örökbe fogadta az első gyereket, Wardot. Mivel a négyből csak egynek tudta a pontos születési dátumát, az örökbefogadások napjait ünnepelték meg születésnapok helyett. Sójajtott egyet. Semmi kedve az esti felhajtáshoz! Pedig már mindent odaszervezett a villába. A partira és a kölykök minden barátjának fogadására.

A háta közepére sem kívánta ezt az egészet. Annyi hasznosabb dolgot csinálhatott volna ehelyett az időpazarlás helyett. Ismét felnézett a térképre. Sójajtott még egyet.

Hosszú ujjával megmasszírozta kopasz fejét. Tudta, nincs választása. Jó apának kellett lennie. A közvélemény szerint az is volt, soha senki nem látott még nála odaadóbb szülőt.

A színjátékhoz pedig ezek az értelmetlen ünneplések is hozzátartoztak.

Elfordult a térképtől, bekapcsolta a tévét. Nem is tudta, mire számított a híradásokból. Hiszen egyetlen műsor sem kerülhetett adásba, amit ő nem engedélyezett. Az E1-en, Eshter első számú csatornáján épp egy gondosan összeállított propagandablokk ment. Elvigyorodott, ahogy meglátta a százötven évvel ezelőtti hadi tudósításokból származó felvételeket. Hallgatta pár percig a narrátor kellemes hangját. Ezt is remekül választották meg, ha nem tudna semmit a két kontinens történelméről, már csak emiatt a hang miatt végighallgatná az adást.

„Lassan százötven éve lesz már, hogy a régi főváros, Csillagfényfok, a szabadulást várja Esthadon hatalmas, sík mezőin.

Oly régóta zárja már el a külvilágtól a Határhegyek és a Felbomlást túlélte erődváros, Dör falai mögött megbúvó szakadár, barbár csőcselék. Oly régóta tartja távol a régi világot az újtól a hegyek halott, beomlasztott mélye. Eshter népe onnan, a Régi Kontinensről, Esthadonból származik. Nem felejthetjük a gyökereinket. Lassan elérkezik az idő, hogy nem hagyhatjuk tovább szenvedni rég ottragadt testvéreinket.”

Luther figyelte a szeme előtt pörgő képeket, a régi háború borzalmait, az elpusztított városokról készült felvételeket, a csatatereken heverő halottakat. A kiégett autókat, a pusztítást, amit a világ százötven évvel ezelőtti felbomlása okozott. Majd a kép váltott. Ő jelent meg a képernyőn, ahogy kezét fogott egy tábornokkal Eshter újonnan felállított hadserege előtt.

Álmában sem gondolta volna, hogy a propaganda ennyire sikeres lesz, és nem is kell visszavezetnie a kötelező sorkatonaságot, mert az emberek maguktól jelentkeznek, és csatarendbe sorakoznak. Töltött magának még egy csésze kávé, majd pillantását ismét a képernyőre emelte. Épp egy korábbi műsorból bevágott részletet mutattak. Mirror Jonasszal, Eshter legnépszerűbb műsorvezetőjével beszélgetett az örökbefogadásokról.

A forró italt szűrcsölvé elemezte a felvételt, hiszen önmaga legnagyobb kritikusa volt. Ha nem tökéletes egy szereplés, úgy nem éri el a kellő hatást, és a következő megjelenéseinek sokkal keményebben kell dolgoznia, hogy ellensúlyozza a korábbi eredménytelenséget.

– Nagyon köszönöm, hogy végül be tudott jelentkezni a műsorunkba.

– Én köszönöm a megkeresést, Jonas.

– Ha nem bánja, az örökbefogadási magánmozgalmáról kérdeznénk. Egyre több család követi a példáját, és fogad örökbe gyerekeket a zavargások által felforgatott területekről. Mi pedig szeretnénk volna megkérdezni, mi motiválta erre a nemes tetre?

Luther a kávéscsészét forgatva figyelte a felvételen beszélő önmaga reakcióit. Ő látta benne a megkomponáltságot, felismerte az óvatos mozdulatokat, alaposan mérlegelt és kimért arcrándulásokat. Gyakorlott színészek sem játszhatnának hitelesebben.

– Nincs ebben semmi nemes. Lassan már három éve, hogy elvesztettem a feleségem egy balesetben, és teljesen egyedül maradtam. A házasságunk öt éve alatt nem tartottuk fontosnak a gyermekvállalást, akkor kezdtem el ezen gondolkodni, amikor egyszer csak már nem volt mellettem. Az viszont meg sem fordult a fejemben, hogy új feleség után nézzek, így tehát maradt az „egyéni vállalkozás”.

– Milyen találó megfogalmazás.

– Az egyik barátom kitalálománya. Akkor mondta, amikor kifejtette, bolondnak tart azért, amire elszántam magam.

– Ahogy a mozgalom megszámlálhatatlan követőjét elnézem, eléggé egyedül maradt ezzel a véleményével.

– Igen, talán mondhatjuk ezt. Viszont nagyon meghatott az, hogy ennyien próbálnak segíteni szegény, ártatlan áldozatokon.

– Ha már így rájuk terelődött a szó, láthatnánk esetleg a kis kiválasztottakat?

– Történetesen épp van nálam pár fotó a szemem fényeiről.

– Az igazat megvallva, azt reméltem, hogy bemutatkoznak majd a kedves nézők előtt is teljes életnagyságban.

– Az az igazság, hogy szeretném megőrizni a gyerekek privátszféráját. Talán majd, amikor kicsit nagyobbak lesznek.

– Akkor, ha tényleg nincs más megoldás, szeretnénk megnézni azokat a fényképeket. Közben mondana nekünk pár szót az örökbefogadásról?

– Azt hiszem, először is azt kell bevallanom, hogy mint a legtöbb férfi, én is fiús apuka vagyok. Eleinte csak fiúkat akartam örökbe fogadni.

– Hogy illik akkor a képbe a kis Loire?

– Amikor a mágusokhoz fordultam, olyan gyerekeket kerestem, akiknek nincs kilátása jó helyre kerülni. Mikor kiválasztottam Bastiont, könyörgött nekem, hogy inkább az ikerhúgát válasszam, mert míg számára van remény, a kislány értéktelen. Meghatott ez az önzetlenség, ráadásul kegyetlenség lett volna vagy az egyiket, vagy a másikat otthagyni.

– És a legkisebb fiú? Mi is a neve? Espada? – Luther ismét elemezte korábbi önmaga elismerő bólintását. Talán meg is szólalhatott volna, de végül arra jutott, hogy ez a nonverbális gesztus emberibbre sikerült, mint bármi, amit mondhatott volna. Közben Jonas tovább beszélt a felvételen. – Ha jól értesültem, ő a két hónapja terroristatámadásnak áldozatául esett Salva Scientia-beli delegáció egyetlen túlélője.

Luther felemelte a távirányítót, és elkapcsolt. Nem akarta, hogy ismét megrohanják az emlékek. Mindent alaposan átgondolt, és számba vett, amikor a merényletet megtervezte. Csak egy túlélővel számolt, de a mellkasába költözött fájdalom lemaradt a listáról. Megrázta a fejét. Nincs most itt helye ilyen gondolatoknak. Ma este ünnepelnek. Miért is kellene ilyeneken elmélkednie? Espada az ő fia, teljesen mindegy, mi előzte meg azt, hogy hozzá került.

Nem talált semmi olyan műsort, ami lekötötte volna a figyelmét, ezért percekig csak szörfözött a csatornákon. Aztán váratlanul megállapodott. Egy ismeretterjesztő film keltette fel az érdeklődését, ami a Régi Kontinensről és a Hátárhegyekről szólt. Ez jó lesz arra, hogy egy órára lefoglalja a gondolatait. Luther jól ismerte a legendákat a Régi Birodalomról, ezért sok újat nem mutatott neki.

Az a kérkedő hegyvonulat azért is viselte a Határhegyek nevet, hogy fricskát dobhasson az Új Birodalomnak. Ezzel is jelezve, örökké védheti tőle Esthadont, rázárhatja kapuját, vagyis a külvilággal egyetlen kapcsolatot jelentő kikötővárost, Dört. Pedig a Nagy Acélhíd, a két kontinenst összekötő gigantikus vasútvonal mind a mai napig megmaradt, csak vonatok nem szelik keresztül rajta az óceánt.

De már csak idő kérdése, hogy ismét újukra induljanak azok a szerelvények. És akkor már felszabadítani mennek majd Dörig. Még senki sem sejtí, hogy az eltelt tíz évben milyen messze jutott Luther a terveivel. Igaz, az Esthadon nyomdokaiba lépett Eshterből nem épp egyszerű szövetségeket szervezni a körülzárt Esthadonnal.

Viszont a saját kapcsolataival tudta, hova és kihez forduljon. Az Új Kontinens Első Tacticusaként – ami a legmagasabb honatyai méltóság a pátriárkák után – nem akadt olyan ajtó, ami ne nyílt volna ki egyetlen szavára, vagy olyan szálak, amik nem az ő kezében futottak össze. A feladata mindig is az volt, hogy mindent megtegyen a pátriárkák nevében és helyett, hogy nekik már csak jóvá kelljen hagyni a döntéseit – akár utólag is.

Ennek a befolyásnak köszönhetően azzal is tisztában volt, mely hegyek alatt futó vasútvonalakat pusztították el a dühödt tömegek, és mely útvonalon áramlanak a portékák Csillagfényfokra, amitől az még mindig, ha virágozni nem is, de létezni tud.

Luther a bizalmasát szervezte be arra, hogy teljes inkognitóban a Hegyek mögötti borzalmas állapotú táborokba küldje. Az ő szemén keresztül tökéletesen láthatta, mekkora szükség van megváltásra odaát. Igaz, a küldött Csillagfényfokig sosem merészkedett, nem is hagyta volna, hogy a leghűségesebb társa ilyen kockázatot vállaljon.

Viszont minél többet hallott tőle a táborok borzalmairól, annál jobban lenyűgözte ez a hajdani dicsőség. Szavát szegte a kiürült, halott városokról szóló hosszas beszámoló, az ijesztő némaságról és az épületsontvázakat leíró történetek. Minden alkalommal súlyos csenddel adózott a régmúlt emlékének.

Elfordult a tévétől, hogy sokadjára a szemközti térképre meredhessen. És akkor eszébe jutott a tíz évvel ezelőtti nap. A pillanat, amikor teljesen kikristályosodott benne az elhatározás, honnan kell beszereznie az első gyereket. Még mindig a fülében csengett a beszélgetés, aminek hatására arra a helyre esett a választása, ahol megkaphatja a nyers erőt és az önzetlen hűséget egyetlen fiúban.

Ott, a Hegyek mögött mindennél jobban vágytak a régi, dicsőséges napok visszatérésére. A sok zavargás miatt biztos lehetett benne, hogy talál majd igényeinek megfelelő, senkinek sem hiányzó árvát. Esthadon perifériáira gondolt, a Belső- és a Határhegység között futó régi frontvonalra, ott biztosan maradt még az egykori katonák, a módosítottak leszármazottaiból.

Ward megszerzéséhez teljes titokban szervezte meg jobbkeze utazását, amit igyekezett minél szűkebb időkeretek közé szorítani, hogy senkinek, aki esetleg az ellenlábasai közül figyeli őt, ne tűnhessen fel árnyékának távolléte. Testőrei közül a legjobbakat küldte vele, hogy egy olyan veszélyes helyen is biztonságban legyen, mint a méltán hírhedt peremi vidék.

Tíz évvel korábban

Luther megoldóembere az ő aprócska kis szkúnerével szelte át az óceánt, amit nem kevés mágiával erősítettett meg, hogy semmi baj ne érhesse a nyílt vízen se a fontos rakományt, se a szárnysegédet. A hajó messze elkerülte az Acélhidat és a Félúti Horizontot, így kémkedő pillantások nem ismerhették fel a hajóját.

Luther türelmetlenül várakozott Határparton a megbeszélt időpontban arra, hogy végre kikössenek. Embere visszafele is ugyanazt a biztonságos útvonalat követte, de akkor már az első fiút is hozta magával. A gyerek lenyűgözően erősnek tűnt, ahogy a szárnysegéd megállította előtte, ő pedig alaposan szemügyre vette.

– Képzelfe – ecsetelte közben neki a jobbkeze –, amikor rátaláltam a fiúra, épp egy jókora kihegyezett rúddal tanított móresre pár idősebb és nála erősebbnek tűnő kölyköt, akik a kisebbeket bántották.

Ennek hallatán Luther leplezetlen lenyűgözöttséggel figyelte a gyereket, aki elpirult érdemeinek felemlegetésére.

Az idősebb férfi már ennyiből tudta, őt kereste. Azt, aki a legerősebb lesz, harcba száll, és oltalmazza majd a testvéreit. Rezzenetlen nyugalommal méregette a feszélyezetten ácsorgó gyereket. Látszott a fiún, hogy már nem a tiszta, módosított vérből származik, mint talán egyikük sem, de még mindig döbbenetesen hasonlított az Archívumokban őrzött fényképeken látható K-széria módosítottjaira.

– Hány éves vagy, fiú? – kérdezte tőle Luther, miután elunta a gyerek mustrálását.

Ő erre csak vállat vont, jelezve, hogy nem tudja pontosan, majd megpróbálta kirázni a port rőt hajából, örökbe fogadó apja pedig arra jutott, hogy bár idősebbnek tűnt, de tíznél nem lehetett több. Határozottan elrettentő termetű férfi lesz belőle, amikor felnőtt, gondolta akkor elismerően.

– Mi a neved, kölyök? – folytatta a kikérdezést.

– Július 29-i 153-as.

Látszott a fiún, cseppet sem tart Luthertől, hiszen ennyi idősen már egy sokat próbált felnőtt élettapasztalatával bírt, és egyébként is mi történhetne vele? Ha ellenszegül, legfeljebb jól megverik, nem nagy ügy, volt már ilyen. Magabiztosan mérte végig a kopasz férfit, aki nem volt épp kis termet, és bár a gyerek nála jóval kisebbnek tűnt, látszólag sem ez, sem az ismeretlen terep nem aggasztotta.

– Nincs rendes neved?

– Minek? – szegte fel a fejét, borostyán tekintetét végig Lutheren tartva. – Nincs senki, aki a nevünkön akarna szólítani minket.

– És mondd csak, szeretnél rendes nevet? Szeretnél rendes életet? – faggatta színpadiasan, de nem érkezett azonnal válasz.

A fiú felmérte, mivel járhat rá nézve a paktum. Luther nem árult zsákbamacskát.

– Ha érdekel, amit adhatok, követsz, és beszállsz abba az autóba – intett a tőlük nem messze parkoló jármű felé. – Nincs időm határozatlanságra, ha nem válaszolsz most, ugrott az ajánlat.

Ezzel hátat fordított neki, pár lépéssel átszelte a kocsí és köztük húzódó távolságot, majd beült az utasoldalra. Nem nézte, hogy július 29-i 153-as miképp reagál. Biztos volt benne, hogy azonnal a helyes döntésre jut. És nem tévedett.

– Meggondoltam, uram – nyílt ki a hátsó ajtó, majd a fiú bemászott az ülésre mögötte –, nem tudom, mi ez az egész, de benne vagyok.

– Rendben, Ward – vett ki Luther a belső zsebéből egy igazolványt, és nyújtotta át neki, a gyerek elvette, nézte pár pillanatig, rögtön látszott rajta, ahogy megértette, ő mostantól Ward Luthersson, vezetékneve ezentúl a befogadóapja neve lesz.

Nem szólt egy szót sem. Tudomásul vette az elhangzottakat, azt, amire szolgált az igazolvány. Nem akkor látott először ilyet. Viszont első alkalommal nyílt kilátása egy sajátja, és arra, hogy „szabad” legyen.

Luther sem fűzött hozzá semmi egyebet. Teljesen elégedetten nyugtázta, hogy a fiú eddig minden elvárásának megfelelt. Tökéletes arra, amire szánta. Ward. Az ő, aki vigyáz majd a többiekre.

Megszólalt az asztalán a telefon. Szétszórtan nézett le a készülékre. Hirtelen nem is értette, hogyan csöröghet a vezetékes, amikor nem villogott, és a kis monokróm kijelzőn nem jelent meg a hívó száma vagy neve. Aztán kapcsolt, hogy minden valószínűséggel a mobilján hívja az a valaki.

Teljesen önkéntelen mozdulattal nyúlt ki érte, hogy felvehesse az asztal végéről.

Elég volt egy pillantást vetnie a kijelzőre, hogy ne akarja tudni, miért keresik. A lánya iskolájából jött a hívás. Egészen pontosan az igazgató száma és neve virított élénkzöld betűkkel és számokkal a kijelzőn. Remek. Ward örökbefogadási évfordulós ünnepségének napjára már csak az hiányzott, hogy még Loire is csináljon valami hülyeséget.

Luther mindig is tudta, hogy a gyereknevelés nem könnyű biznisz, de arra azért nem számított, hogy ennyire meggyűlik majd a baja az egyetlen lánnyal. A lánnyal, akit nem is akart a fiúk mellé. Nem így tervezte el. Erre szokták mondani, hogy ember tervez, a Néma Istenek és Óriások pedig a kedvük szerint, a képébe röhögve mozgatják a sors szálait. Még jó, hogy sosem hitt sem a Néma Istenekben, sem az ostoba Óriásokban.

Indulatosan fogadta a hívást, mielőtt a telefonja még abbahagyhatta volna az idegtépő csörgést. Aztán szinte a széket is kirúgta maga alól, amikor az igazgató eldarálta neki, mi okból keresi.

– Értem... Vagyis... – Luther igyekezett összeszedni a gondolatait. – De ez biztos? Biztosak benne, hogy Loire...?

– Sajnos igen, más nem lehetett – érkezett a felelet ugyanolyan színtelen és érzelemmentes hangon, ahogy mindig is.

– Rendben. Azonnal odamegyek – fejezte be a hívást.

Kiviharzott az irodából. A komornyik épp az ajtó előtt téblábolt, így rádörrent, hogy azonnal zavarja ki a testőr főnököt, Robertet a fekete, városi terepjáróhoz, mert sietnie kell. Mire az öreg nyugtázta az utasítást, Luther már beleugrott a cipőjébe, és a kabátját vette. Ez a hívás azt biztosan elintézte, hogy aznap este nem lesz semmilyen ünnepség.

Egy visszalépés

Az első pofon

Szinte egy perc sem telt el, Luther már leért a garázsba, és türelmetlenül állt meg a fekete terepjáró előtt. Nem szerette, ha várakoztatták. Még úgy sem, hogy Robert az utasításának engedelmeskedve szinte rögtön megérkezett az autóhoz.

A jármű egyetlen pittyenéssel nyílt ki, és mire a testőr bemászott a kormány mögé, főnöke már be is kötötte magát az utasülésen.

– Hova lesz a fuvar, uram? – kérdezte tisztelettudóan.

– Scola Artis Magia. – Szinte kirobbant belőle az a három szó, a testőr főnök nem is okvetetlenkedett tovább, csak kilőtt a terepjáróval.

Nem igényelt további magyarázatot az utasítás, mint mindenki, Robert is tudta, mennyire problémás gyerek Loire.

A fiúk együtt nem okoztak annyi gondot, ha tanulmányokról volt szó. Ward és Bastion – az utóbbi Loire ikerbátyja – osztályelsőként teljesítettek, semmi probléma nem akadt velük. Még Espada is a viszonylag jók között szerepelt. Neki a magatartása vésett egyre újabb ráncokat Luther homlokára.

A legkisebb fiú kiállhatatlan és lobbanékony, agresszív viselkedése miatt apját épp annyiszor rendelték be tanárai, mint Loire oktatói a lány rossz jegyei miatt. Bár, ahogy Robert a mellette ülő, füstölgő Tacticust fi gyelte, rögtön arra a következtetésre jutott, hogy most jóval többről van szó, mint rossz jegyekről és nem jól teljesített tanulmányi elvárásokról.

Mellette Luther pár percig némán meredt a telefonjára, majd kikeresett valakit a névjegyzékből, rányomott a hívás gombra, és a füléhez emelte a készüléket. A testőr a motor félhangos duruzsolásán keresztül is hallani vélte, ahogy a hívás kicsöng. Aztán amikor a túloldalon felvették, főnöke azonnal beszélni kezdett.

– Én vagyok. Figyelj, Ward, sajnálom, hogy ezzel hívlak, de le kell mondanunk a ma esti partit. Történt valami Loire-ral. – Nyugtalan kérdések hallatszottak a kagylóból, a menetzajban túl halkán ahhoz, hogy kiértse. Luther viszont a homlokát ráncolta, majd türelmetlenül

válaszolt. – Nyugi, jól van, azt mondták, neki nem esett baja. ...Ne kérdezd, telefonon nem tudom elmondani. Majd este megbeszéljük. ...Nem, nem kell odajönnötök Bastionnal. Intézem én. ...Annyit tudok, hogy bezárták az igazgató irodájába, amíg oda nem érek. ...Húsz percre vagyunk az iskolától. ...Értem, hogy előbb odaértek, de nem fognak beengedni hozzá. ...Rendben, ha ennyire jönni akartok, akkor ott találkozunk.

Azzal befejezte a beszélgetést. Nem szólt egyetlen szót sem Roberthez. Csak meredt ki az ablakon. Akaratlanul is az jutott eszébe, ahogy az ikreket örökbe fogadta. Akkor még tényleg nem sejtette, mire is vállalkozik a mágusokkal.

Majdnem tíz évvel korábban

Pár héttel az első örökbefogadás után indult útnak, hogy beszerezze Ward első öccsét. Egyetlen fiút akart, és még csak nem is sejtette, hogy egy ikerpárral fog hazatérni, akik közül az egyik ráadásul lány lesz.

Indulás előtt Wardot beavatta terve egy részébe, elmondott neki annyit, hogy testvéreket szán mellé, ahogy világossá tette előtte azt is, milyen viselkedést vár majd el az irányukba. Odaadó legnagyobbaknak kell lennie, és mindentől óvni a kisebbeket. A gyerek közönyösen fogadta a rá kiszabott feladatot, utasítások követésében nem volt kezdő.

Ezek után nyugodtan hagyta otthon a fiút. A mágusokhoz ment látogatóba, itt is egész pontosan a szigeteik legnagyobb raktárát kereste fel. Kellott egy védő a csapatba, azt pedig csak innen tudta beszerezni. És mivel a jó kapcsolatok és a partnerek személyes felkeresése szinte mindig garantálta a legjobb minőséget, ez esetben különösen nem fukarkodott a formásokkal.

Felkészült arra, hogy minden karizmáját, nem kevés pénzt és befolyást vessen latba, hogy a legmegfelelőbb középső fiút találja meg, és kölcsönösen előnyös üzletet kössön rá.

Szerzett már gyerekeket abból a raktárból, akiket nem kis haszonnal adott tovább, de mivel azokat nem magának és a terveihez szánta, megelégedett kevésbé tökéletesekkel is. Most viszont mindenképpen a legjobbat kereste.

Akkor is, ahogy minden alkalommal, a látogatására kirendelt, személyes dílere a kapuban várta, hogy körbemutathassa neki a kínálatot. Fiatal, tejfelesképű suhanc volt, a mágusok arroganciája süttött a viselkedéséből. Annak ellenére is, hogy minden kétséget kizáróan látszott rajta, ez az első alkalom, hogy nem mások felügyelete alatt bonyolítja az üzletet. Igaz, ez Luhert vajmi kevésbé zavarta, amíg abban a szolgáltatásban részesült, amit a hosszú évek alatt megszokott.

El is sorolta elvárásait vezetőjének. Erős védőt keresett, de nem túl időset, olyat, aki még könnyen alakítható, tehát maximum hét-nyolcéveset. Azt sem hallgatta el előle, hogy most a legjobbját jött, és hajlandó érte bármennyit fizetni.

Kísérője tehát egy elkülönített raktárrész kapujáig vezette. Luther nem mutatta, de elcsodálkozott ezen. Nem gondolta volna, hogy van még egy rejtett része a komplexumnak, ahova addig nem volt bejárása.

– Ide csak megbecsült, visszatérő vendégeket engedünk belépni – magyarázta a fiatal férfi.
– Ebben a raktárban az igazi különlegességeket tároljuk. Ha közülük választ, biztos nem lesz panasza rá.

Luther bepillantott a kinyíló kapun. Bent fiúk és lányok játszottak négy-ötévestől tízévesig. Ismerte a mágusokat, a családoknak négyévesen kellett beszolgáltatnia az első két gyereket, addig a szüleikkel éltek. Utána a járandóságba szántak a raktárakba kerültek, ahonnan eladták őket a világ minden részére, ahol meg tudták fizetni az árukat. Igyekeztek mielőbb értékesíteni őket, akiket nem adtak el tízéves korukig, azokat visszakaphatták a szülők, ha igényt tartottak rájuk. Akikért nem jelentkeztek, azokat lezárták, hogy ne használhassák tovább az erejüket, és száműzték őket a Belső-Szigetekről. Legalábbis ez a pletyka keringett a raktárakról szerte a világon.

Épp belépett volna a feltárult térbe, amikor tőlük pár méterre egy öt-hatéves forma piszkos, fekete hajú lányka vonta magára a figyelmét. Ezer kacat lebegett körülötte, mintha egyenként életre keltek volna. Ezekkel próbálta eltalálni, akár őt, akár bárkit, aki arra tévedt. De elég volt egy haragos pillantás kísérőjétől, mire a gyerek rémülten rezzent össze, és minden tárgy, kavics élettelenül potyogott le körülötte.

– Ez csak egy animátor – invitálta a kapun túlra Luthert, miközben nem vett többet tudomást az áruról –, bár annak nem mindennapi.

Luther nem szólt semmit, nem érdekelték a lányok. Követte a vezetőjét, kíváncsi volt, kit kínál neki. Nem mentek sokáig a gyerekek közt, amikor a díler karon fogott egy kócos, szürke szemű fiút, és elé lódította.

– Ő a legjobb védőnk. Nála jobbat keresve sem talál. Egy éve szolgáltatták be, a legfrissebb árucikkeink egyike. A legjobban alakítható korban van még.

Luther végigmérte a gyereket, aki dacosan bámult vissza rá. A férfi nem fárasztotta magát azzal, hogy szóljon hozzá, vagy akár a nevét megérdeklődjé. Tudta, a járandóságoknak nem adnak nevet a szüleik. Csak növesztik őket, míg el nem érik a beszolgáltatás korát. Születésükkor egy azonosítószámot sütnék a homlokukra. Szerencsére ezek a számok csak a mágusok szemének láthatóak, így ez a Lutherhez hasonló vásárlójelöltek számára nem rontotta el az összképet.

Fizetéskor a leendő tulaj nyilatkozott arról, mi legyen a számmal, tüntessék-e el, vagy tartsák meg későbbi azonosítás céljából. Ez utóbbi volt a helyzet az önkormányzatok által kötelező feladatokra – például orvoslásra – beszerezett mágusszeméllyel. Luther a kezdetektől ellene volt annak, hogy leendő gyerekeit az ő szemének akár láthatatlanul is elcsúfítsák.

– Mutass valamit az úrnak! – parancsolt a fiúra a díler.

– Nem! – tagadta meg az engedelmességet a gyerek, közben lefitymálón végigmérte. – Ha nem veszi meg a testvéremet is, nem mutatok.

Luthernek tetszett ez az arcátlanság. Épp ezért nem szólt, csak figyelte a történeteket.

– Hogy merészeled? – Kísérője dühödten emelte ütésre a kezét, de félúton a gyerek arca felé megállt a karja a levegőben. Inkább óvatosan visszahúzta, mintha arra számítana, hogy pórul jár.

Ez felkeltette a Tacticus érdeklődését. Tudta, az itt dolgozók olyan mágusok, akik kordában tudják tartani a tanulatlan kölyköket. Az csak jót jelenthet, ha mégis tart tőle.

– Hol a testvéred? – szólította meg a fiút.

– Az egyik külső raktárban – felelte látszólag közönyösen a gyerek, majd dühösen a dílerre emelte tekintetét –, nem engedik be.

– Hozd ide! – utasította Luther az intézőt. – Látni akarom a testvérét is.

A másik nem szólt egy szót sem, bár arcáról sütött a nemtetszés. Elsietett, aztán pár perc múlva az iménti koszos lánykával tért vissza. Ezen Luther meglehetősen elcsodálkozott, hiszen egy hasonló, szürke szemű fiúra számított.

Ahogy jobban szemügyre vette a két gyereket, arra jutott, hogy szinte teljesen egyformák, pár apró eltérést leszámítva. A fiú szeme szürke, mint a kihűlt hamu, a lányé viszont piszkoszöld, mint egy iszapos-moszos folyómeder.

– Mutass valamit! – kérte most Luther a lányt, tudta, a fiút nem nyerheti meg, csak rajta keresztül.

Ő erre ingoványos, zöld szemét az intéző kabátjára emelte, ami abban a pillanatban leugrott a válláról, úgy állva meg előttük, mintha lenne benne valaki. Udvariasan meghajolt, majd elegánsan visszasétált a díler mellé, és a vállára terült.

A látogató elcsodálkozva figyelte.

– Mint mondtam – fűzött magyarázatot a jelenethez a másik férfi –, a lány animátor, bármibe tud életet csíholni, ha kell, fegyverekbe is. De semmi többre nem képes. És nem is lesz.

Animátorokat csak a Szigeteken képzünk, szigorú felügyelet alatt, hogy elkerüljük a visszaéléseket. Ez itt nem hajlik a gyógyításra, anélkül pedig halott emberből animusnál, mozgásra bírt holttestnél többet képtelen csinálni. Higgye el, csak a fiúval jobban jár.

– A lány legyen az én gondom. Mindkettőt elviszem.

A fiú arcára leírhatatlan kifejezés ült ki. Luther tudta, őt ennyivel megvette. Örökre. A lánnyal meg majdcsak kezd valamit. Egy animátor végül is nem jön rosszul. A díler nem győzködte tovább, mert még ha nem is kérhet túl sokat a másodlagos portékáért, de legalább nyer rajta valamit, és megszabadul egy gondtól. A többivel meg, ahogy az imént értésére adták, küzdjön csak meg a vevő. Ha később rádöbben, hogy mégsem boldogul vele, és le akarja záratni, azt is elvállalják majd. Ezért udvariasan annyit kérdezett csak:

– Csomagoljam őket?

– Nem – rázta meg a fejét Luther –, ők nem tulajdonnak mennek, hanem a gyerekeim lesznek.

– Akkor talán – próbálta palástolni megrökönyödését, a Tacticus jól szórakozott rajta – menjünk fel az irodába, ahol aláírhatjuk a szerződést, és elkészíthetjük a gyerekek papírjait.

Luther keze egyetlen határozott intésével jelezte, még váltana pár szót a gyerekekkel, úgyhogy intézője nyugodtan előremehet előkészíteni az aláírandó formaságokat. Ahogy a díler elsietett, a férfi kézen fogta őket, és kissé lassabb léptekkel követte az előttük iparkodót. Figyelte a gyerekeket.

A fiúról sütött a megkönnyebbülés, a lány figyelmét viszont minden jobban lekötötte, mint az, hogy épp most fogadták örökbe. Életre keltette a köveket, nevetett rájuk, ahogy a lába mellett gurultak. Mindeközben testvére egy pillanatra sem vette le róla vigyázó tekintetét.

– Pont annyira nehéz téged irányítani, mint a vizet – mondta a lánynak, aki talán nem is hallotta. – Mit szólsz, ha a régi, elveszett kontinens legendás folyója után Loire-nak neveznélek el?

– Tökéletes név lesz neki – felelte helyette a fiú, miután a megszólított fel sem pillantott játékaikról.

Luther kínosan elmosolyodott. Sejtette, most kezdődnek csak a nehézségei a két mágussal. De nem adott hangot aggályainak. Minek is? Két gyereknek? Ugyan már... Inkább a fiúhoz fordult.

– De te mindig vigyázol rá, igaz? – Erre csak egy „valakinek azt is kell” bólintás volt a válasz. – Hallottál már valaha a Loire folyó kastélyairól? – faggatta tovább.

– Nem szeretem a kastélyokat – felelte a korábbi daccal a hangjában a gyerek. – A bástyák jobbak. Erősebbek.

– Rendben van. Legyen akkor Bastion. Ez a név megfelel?

A fiú elégedetten bólintott. Ekkorra érték az irodák előtti ajtóhoz. Luther leültette új szerzeményeit az előtérben, maga pedig egy helyiséggel beljebb ment, hogy hivatalosan is megköthessék az üzletet.

Velük kissé tovább tartott a hazafele út, valamivel több mint egy napot vett igénybe, hogy megérkezzenek a villához.

Amikor Luther az ikrekkel a küszöbön becsöngetett otthona ajtaján, hogy bocsássa be őket valaki, Ward a komornyikot megelőzve futott az előszobába. Miután kattant a zár, és a fiú szélesre tárta a nehéz, faragott ajtót, kissé megilletődve nézett végig az apján és a két oldalán álló gyerekeken, akik szakadtak voltak és koszosak – a kislány kifejezetten, rajta jobban el is időzött a pillantása, a fiúról viszont azt olvasta le, őt jobb körülmények között tartották.

Kevés tulajdonnal érkeztek, egy-egy lapos hátizsák lógott a vállukon, később egy szakadt baba és egy törött mozdony került elő belőlük, az ikrek egyetlen ajándéka a szüleiktől.

Ha Ward csodálkozott is azon, hogy Luther nem egy, hanem egyenesen két gyerekkel állított haza, nem látszott rajta.

Csak az érdeklődés, amivel mindhármut figyelt. Emlékezett, mit kért tőle az apja. Odaadó nagy testvérnek kellett lennie, ebből a szempontból mindegy is, hányadmagukra ügyel majd.

A fiú elállt az ajtóból, hogy az apja és az új jövevények beléphessenek. Luther maga előtt tessékelte be az ikreket.

Az előszobában lesegítette hátukról a hátizsákokat. Eddigre már a komornyik is odaért. Hogy is hívta akkoriban? Crandall vagy Connell? Rémllett még a Desmond is. Igazából ez mindegy. Nevezhette bárminek az öreget, hallgatott mindegyik névre. Ha pedig sikerült valami igazán sznob hangzásút választania, mindig morcos, vénekre jellemző fújtatással fejezte ki nemtetszését.

A komornyik lesegítette a két gyerekről a koszos kabátot és a cipőjüket. Félretette a szegényes holmikat, hogy az első adandó alkalommal mindet kidobja.

– Gondolom, uram, azt szeretné, hogy mindenekelőtt fürdessem meg a kicsiket.

– Igen, pontosan ezt akartam kérni. – Wardhoz fordult.

– Ők lesznek a testvéreid. Ha megfürödtek, megmutathatod nekik a szobájukat. Aztán uzsonna után körbe is vezetheted őket a házban, meg a birtokon. – A megilletődött gyerekekhez lépett, hogy bemutassa nekik a legidősebbet, közben a lány nem nézett egyikükre sem, koszos, zöld pillantása mégis ide-oda járt. – Ő Loire, kissé furcsa lehet számunkra. Éppen ezért légy majd vele nagyon türelmes. Bastion pedig az ikertestvére. Remélem, jól kijöttök majd. Szeretném, ha mindig vigyáznátok egymásra.

– Számíthatsz rám, apa – felelte neki Ward, miközben lopva az ikrekre sandított, majd a komornyikhoz fordult. – Ha kell bármi, csak szólj. Szívesen segítek.

– Figyel rám, uram? – rázta fel Robert hangja.

Sejtette, hogy a testőrfőnök már többedjére szólította meg. És bár akkor odafordult felé, továbbra sem volt kedve beszélgetni. Mégis erőt vett magán, próbálta összekaparni a gondolatait és a szociális érzékét egy minimális társalgáshoz.

– Csak elmerengtem.

– Megkérdezhetem, min? – próbálkozott még egyszer Robert.

– Semmi olyanon, amiről beszélni szeretnék – vont vállat Luther. – Ott vagyunk már?

– Sajnos nem – szabadkozott a sofőr –, elég nagy most a dugó, eltart még egy darabig.

– Remek – morgolódott a Tacticus –, akkor legalább lesz időm hivatalosan is lemondani azt a hülye partit.